

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

"Les Dictadures", de Cambó

El darrer llibre que el senyor Cambó acaba de publicar sota un títol suggestiu, "Les Dictadures", no es caracteritza per la claredat d'exposició ni per la il·lació lògica de les idees, que van descabdellant-se sense gaire ordre al llarg dels diversos capítols, tots enfarfegats i difusos.

Ens dol haver de dir aquestes coses del famós líder regionalista tan exalçat pels seus adoradors però no podem fer altra ment si volem procedir amb sinceritat.

Les contradiccions que el llibre conté són nombroses i algunes força pintoresques. Aquelles seves equivocacions sobre la durada del feixisme a Itàlia, tan ben posades de relleu per Rovira i Virgili, es fan més evidents com més ell vol amagar-les sota un enfarfoll d'argumentació capciosa.

En realitat a tot el llibre impera el confusióisme més llastimós. En llegir-lo, un hom treu la conclusió que el senyor Cambó no té cap mena d'idea política clara i fixa. Parla sobre les coses que es proposa d'analitzar confusament i contradictòria.

Qualsevol diria que se li ha encomanat l'estil de Josep Pla quan aquest seu desinteressat panegirista decanta la ploma pecadora a divagar sobre afers polítics.

D'afirmacions concretes n'hi ha ben poques en tot el llibre, de manera que comptat i debatut hom no sap ben bé si el seu autor és partidari o contrari de les dictadures.

Resumint, o endevinant millor dit, el pensament que només de tant en tant s'entrelluca timidament, sembla que el senyor Cambó és partidari dels règims de força en certes circumstàncies i mentre no durin massa.

Això ja ho sabem perquè ell i els seus ja ho demostraren fa sis anys. Però ens sembla que el què voldria dir, i no gosa, és que la dictadura li plauria i la trobaria encertada i profitosa si fos ell mateix el qui pogués exercir-la.

Malgrat la indecisió ideològica que caracteritza la darrera obra del senyor Cambó, arriba a establir al final d'ella una mena de conclusions pràctiques respecte l'esdevenidor que creiem interessant de fer remarcar perquè, si el fa-

mós ex-Ministre torna al poder amb la Monarquia com espera i desitja, ningú no pugui donar-se per enganyat.

Els homes que assumeixin el poder en finir el règim dictatorial, segons ell, "tenen d'evitar que el país enyori, ni per un instant, l'acció del règim que acaba en allò que ha tingut de bo; per la qual cosa cal no caure en l'apassionament de judicar abominable tot el què la dictadura hagi fet i reconèixer i mantenir tots els seus encerts".

Això ben establert, és evident que el senyor Cambó, tan intransigent temps enrera en certes qüestions ideològiques, se'ns torna conciliador, comprensiu i tolerant.

Aquell furient "cal negar-los-ho tot!" adreçat a certs ministres mal anomenats liberals d'abans, que a fi de comptes no havien pas imposat amb tanta d'aspror com aquesta l'autoritat del Poder cen-

tral, avui intenta substituir-lo per una fórmula més suau i pràctica.

Ve a dir, si fa no fa; "Es innegable que en certs aspectes l'actual Govern ha anat una mica massa enllà; però, en canvi, ha tingut l'encert d'ofegar la força de l'antic obrerisme; i això val per tot".

Els anys que s'apropen ens diran si és definitiva aquesta pretesa victòria com ell s'imagina ingènuament. Del què no dubtem és que tot seguit que s'instauri un règim una mica liberal, per poc que en sigui, el senyor Cambó i els seus amics de la Lliga Regionalista es sentiran més intransigents que mai respecte els ideals que avui sembla que tinguin oblidats completament.

Això no vol dir que cada vegada que se li presenti l'avinentsa de pujar al poder no transigeixi en allò que sigui indispensable per tal de poder vestir la casaca de botons daurats.

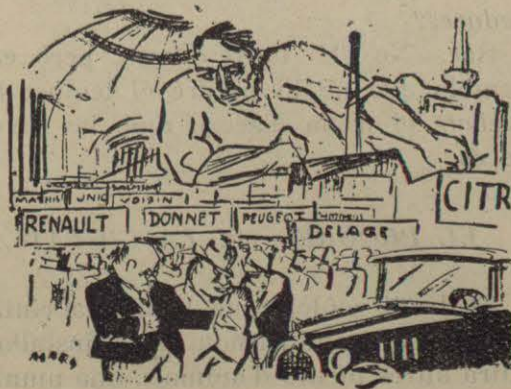
Els Estats Units d'Europa

per JAUME MIRAVITLLES

Vet aquí que ara ja no són el socialisme eixelebrats que prediquen una unió europea, sinó els homes de govern "realistes i responsables". Què deu haver passat? La idea de la unió econòmica d'Europa ja fa temps que germina en el cervell de certs homes de negocis internacionalistes. Des de fa temps que la reunió periòdica d'una conferència econòmica a Ginebra n'estudia les possibilitats.

La idea pertany talment a la iniciativa socialista i la solució s'hi troba d'una manera tan única i automàtica que no deixo passar l'ocasió de manifestar-la.

LA VEU DELS EXPLOTATS

—Màxim de confort, màxim de seguretat...

—MINIMUM DE SALARIS!

Es indiscutible que l'acció inter-europea és un replegament defensiu contra la puixança americana. La coincidència del discurs de Briand amb l'histerisme proteccionista americà en fóra ja una prova suficient.

Ara bé, fins a quin punt la reforma pot acomodar-se a l'estat de fet capitalista i de quina manera constituiria un ferm element de progrés?

La inferioritat d'Europa rau en un fet econòmic fàcil de comprendre. Els progressos tècnics consisteixen en la producció en "gran sèrie", que permet una disminució sensible del preu de cost. La producció "en gran sèrie" suposa necessàriament un ampli mercat de venda, perquè el sol avantatge del procediment és que les màquines treballin "a ple rendiment", de tal manera que és preferible "no vendre" una part de mercaderies fabricades que no pas fer treballar les màquines a un 75 per 100, per exemple, de llur rendiment normal.

Amèrica disposa d'un mercat interior formidable que absorbeix el 89 per 100 de la seva producció. En aquestes condicions pot exportar l'11 per 100 restant al preu de cost i fins i tot a preus inferiors (dumping) sense que l'economia nacional se'n ressenti.

(segueix a la pàg. 6)